

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **Exemption, s. r. o.**, se sídlem U Habrovky 247/11, Praha 4, zast. advokátkou Mgr. Radkou Mackovou, se sídlem AK Celetná 4, Praha 1, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 4. 2009, č. j. 10 Ca 109/2007 – 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále „městský soud“), kterým byla zamítnuta žaloba podaná proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2007, sp. zn. 2006/3162/30 ve věci odnětí povolení k opakovanému přijímání vybraných výrobků z jiných členských států v režimu podmíněného osvobození od spotřební daně.

Stěžovatel uplatňuje v kasační stížnosti důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“). Nesprávné posouzení právní otázky namítá stěžovatel ohledně aplikace ust. § 22 odst. 18 písm. b) zákona č. 353/2003

Sb., o spotřebních daních (dále „zákon o spotřebních daních“), tvrdí, že žalovaný postupoval v rozporu se zákonem, když stěžovateli neuložil pokutu, přitom takový postup zákon stanoví, a přistoupil přímo k odnětí povolení. Stěžovatel spatřuje vady řízení, spočívající zejména v tom, že žalovaný překvalifikoval stav, který vzal za rozhodný správce daně v I. stupni, aniž by měl možnost se k této skutečnosti vyjádřit. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že odůvodnění rozhodnutí správce daně sice nezakládalo důvody pro odejmutí povolení oprávněného příjemce k přijímání vybraných výrobků v režimu podmíněného osvobození od daně, jednalo se tedy, dle stěžovatele, o věcně nesprávné rozhodnutí, ale žalovaný konstatoval, že stěžovatel vykazoval nezajištěný nedoplatek na dani z přidané hodnoty u Finančního úřadu pro Prahu 4 ve výši 20 mil Kč, čímž bylo naplněno ustanovení § 22 odst. 18 písm.b) zákona o spotřebních daních. Podle žalovaného tak byly podmínky pro odejmutí povolení splněny, byť z jiného důvodu než uvedl správce daně v I. stupni, a proto odvolání zamítl. Stěžovatel odkazuje na ust. § 50 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků, dle kterého odvolací orgán přezkoumává napadené rozhodnutí vždy v rozsahu požadovaném v odvolání, je sice oprávněn daňové řízení doplňovat a odstraňovat vady řízení, avšak v případě, kdy přehodnotí důkazní prostředky a následně pak dovodí jiný právní názor, má stěžovatel právo na součinnost, má právo být seznámen s novým právním posouzením a má mu být dána možnost proti novému posouzení vznést námitky, navrhnout důkazy tyto nové závěry odvolacím orgánem učiněné vyvrátit. Žalovaný svým postupem vylučujícím součinnost stěžovatele v řízení zkrátil na právu odvolání, v němž by se mohl proti novému posouzení a novým skutečnostem, které žalovaný uvedl, bránit.

Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu pro jeho nezákonnost zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření uvedl, že žalobce předně v kasační stížnosti nebrojí proti rozsudku samotnému, ale uvádí námitky, které uplatil již v žalobě, proto ve stručnosti odkázal na své vyjádření k žalobě, kde se s nimi již podrobně vypořádal. Žalovaný má za to, že městský soud se v odůvodnění svého rozhodnutí podrobně vypořádal s celým průběhem odvolacího řízení a rovněž vysvětlil, proč odejmutí povolení stěžovateli bylo v souladu se zákonem. Městský soud rovněž vyložil přesvědčivým způsobem znění ust. § 22 odst. 18 písm. b) zákona o spotřebních daních a ve shodě s žalovaným dovodil, že odnětí povolení stěžovateli není podmíněno předchozím uložením pokuty. S ohledem na uvedené žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu správního a soudního spisu zjistil Nejvyšší správní soud následující skutečnosti rozhodné pro posouzení kasační stížnosti.

Stěžovatel byl od 6. 6. 2006 na základě rozhodnutí CŘ Praha čj. 6765/06-23-4 ze dne 1. 6. 2006 oprávněným příjemcem ve smyslu ust. § 22 odst. 1 zákona o spotřebních daních a mohl tedy opakovaně přijímat vybrané výrobky v režimu podmíněného osvobození od spotřební daně. Dne 10. 11. 2006 sdělil Celní úřad Praha D1, že stěžovatel k tomuto datu vykazuje nedoplatek na spotřebních daních v celkové výši 37 000 000 Kč a tento nedoplatek není zajištěn; na základě tohoto sdělení CŘ povolení stěžovateli podle ust. § 22 odst. 5 zákona o spotřebních daních odňalo. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, v němž namítá, že není pravdou, že splatný nedoplatek nebyl zajištěn, když ke dni vydání rozhodnutí bylo na účtu správce daně zajištění globální zárukou ve výši 103 339 501 Kč; dále namítl, že rozhodnutí je v rozporu s ust. § 22 odst. 8 písm.b) zákona o spotřebních daních, neboť z textu vyplývá, že povolení lze odejmout pouze po předchozím uložení pokuty, která by nevedla k nápravě. Rovněž namítal, že je v rozporu s principem právní jistoty a jednotnosti rozhodování veřejné moci, když týž den byl vyzván k úhradě nedoplatku na dani v náhradní lhůtě a rovněž mu bylo odňato i povolení. Žalovaný odvolání zamítl; z jeho odůvodnění soud seznal následující pro věc podstatné skutečnosti:

Stěžovatel předložil dne 20. 11. 2006 daňové přiznání, daň byla stanovena ve výši 70 972 285 Kč; ve stanovené lhůtě splatnosti uhradil stěžovatel 33 972 285 Kč, vznikl mu tedy nedoplatek ve výši 37 000 000 Kč.

Dle ust. § 22 odst. 5 zákona o spotřebních daních nesmí mít navrhovatel v České republice nedoplatek evidovaný celním nebo finančním úřadem; z uvedeného ustanovení nadto vyplývá, že samotná existence nedoplatku by nemohla být ještě sama o sobě důvodem k odejmutí povolení, jestliže uhrazení nedoplatku by bylo zajištěno.

Ze spisu vyplynulo, že globální záruka k zajištění daně činila v měsíci září 2006 částku 56 486 631 Kč, v průběhu měsíce října navýšil stěžovatel předmětnou globální záruku na částku 91 055 422 Kč. Daňová povinnost za září 2006 činila celkem 70 972 285 Kč (z toho nedoplatek 37 000 000 Kč), za měsíc říjen byla výše daně vyčíslena na 107 437 689 Kč a od 1. 11. 2006 do 10. 11. 2006 byla daň stanovena ve výši 44 575 516 Kč. Celní ředitelství, které povolení stěžovateli odejmulo, vycházelo z toho, že zajištění daně musí být dostatečné nejen na zajištění již stanovené daně, ale také na daň ještě nestanovenou a nesplatnou. Celkový objem finančních prostředků na účtu stěžovatele dostatečně nezajišťoval možnou souhrnnou daňovou povinnost. Na rozdíl od celního ředitelství však žalovaný konstatoval, že však vlastní nedoplatek spotřební dani za měsíc září 2006 ve výši 37 000 000 Kč byl dostatečně zajištěn a nemohl být tedy sám o sobě důvodem k odejmutí povolení.

Žalovaný v průběhu odvolacího řízení, v rámci jeho doplňování zjistil, že stěžovatel v rozhodné době však vykazoval nedoplatek u Finančního úřadu pro Prahu 4 na dani z přidané hodnoty ve výši 20 000 000 Kč, přitom stěžovateli bylo povoleno zaplacení ve splátkách, poslední splátka připadla na den 11. 12. 2006. Žalovaný vycházel z existence nedoplatku, přitom skutečnost, že bylo povoleno jeho posečkání sama o sobě dle jeho názoru neznamená, že tento neexistuje, pouze není splatný. V souladu s ust. § 2 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků měl stěžovatel možnost se k této skutečnosti vyjádřit, a to dne 5. 1. 2007, kdy se uskutečnilo ústní jednání, na němž mimo jiné stěžovatel uvedl, že

není tento nedoplatek ani uhrazen ani zajištěn. Žalovaný s odkazem na dikci ust. § 22 odst. 5 zákona o spotřebních daních uvedl, že tato podmínka ve vztahu k nedoplatku na dani z přidané hodnoty nebyla prokazatelně splněna. Proto po doplnění řízení dospěl k závěru, že nejsou dány podmínky pro zrušení rozhodnutí celního ředitelství, neboť prokazatelně byly naplněny podmínky pro odejmutí povolení dle § 22 odst. 18 písm. b) zákona o spotřebních daních, a to z titulu nedoplatku na dani z přidané hodnoty.

Městský soud v odůvodnění svého rozsudku, kterým byla žaloba podaná proti rozhodnutí žalovaného zamítnuta, podrobně popsal celý průběh daňového řízení, a to jak před správcem daně v I. stupni, tak i před žalovaným. Městský soud dospěl při hodnocení žalobních námitek ke shodnému závěru, k němuž dospěl žalovaný, tedy, že byly splněny zákonné podmínky pro odejmutí povolení, konstatoval přitom, že žalovaný postupoval v řízení zcela v souladu se zákonem. Městský soud uvedl, že v případě, bylo-li odejmuto povolení z důvodu existence nedoplatku na dani, není podmínkou, aby vydání takového rozhodnutí předcházelo uložení pokuty, neboť tato podmínka se vztahuje toliko ke druhé části ustanovení § 22 odst. 18 písm. b) zákona o spotřebních daních, začínající spojkou „nebo“ nevede řádné účetnictví nebo evidenci podle tohoto zákona. Soud uvedl, že zákonodárce jednoznačně a striktně stanovil, že podmínky pro vydání povolení oprávněnému příjemci podle odst. 5 cit. ustanovení musí oprávněný příjemce respektovat a dodržovat po celou dobu, jinak by nemohl činnost, k níž získal povolení, vykonávat.

Městský soud nepřisvědčil ani důvodnosti námitky stěžovatele stran porušení zásady dvojinstančnosti řízení, uvedl, že stěžovateli bylo odejmuto povolení dle ust. § 22 odst. 18 písm. b) zákona o spotřebních daních, neboť nedodržel zákonné podmínky dle odst. 5 cit. ustanovení. Žalovaný i v odvolacím řízení na této právní kvalifikaci setrval a rovněž stěžovatele seznámil se skutečností, která vyšla v řízení najevo, a to, že stěžovatel byl nadto i dlužníkem nejen k celnímu úřadu, ale i ve vztahu k finančnímu úřadu, a to na dani z přidané hodnoty. Stěžovatel byl řádně s touto skutečností seznámen a vyjadřoval s k ní rovněž v průběhu ústního jednání dne 5. 1. 2007, kde zástupce stěžovatele do protokolu uvedl, že daň z přidané hodnoty nebyl uhrazena. Městský soud tak uzavřel, že stěžovatel nebyl zkrácen na svém právu součinnosti v řízení.

Nejvyšší správní soud se se závěry městského soudu ztotožnil, jakkoli s interpretací ust. § 22 odst. 18 písm. b) zákona o spotřebních daních, tak jak ji provedl městský soud, ne zcela souhlasí.

Podle ust. § 22 odst. 18 písm. b) zákona o spotřebních daních, ve znění účinném v době řízení, celní ředitelství odejme povolení oprávněnému příjemci, jestliže oprávněný příjemce po vydání povolení neplní povinnosti, které jsou podmínkou pro jeho vydání podle odstavce 5, nebo nevede řádné účetnictví nebo evidenci podle tohoto zákona (§ 39), nebo jinak porušuje povinnosti oprávněného příjemce a ani uložení pokuty nevedlo k nápravě.

Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že jazykovým výkladem je třeba přiřadit slova „a ani uložení pokuty nevedlo k nápravě“ k části věty „nevede řádné účetnictví nebo evidenci podle tohoto zákona (§ 39), nebo jinak porušuje povinnosti oprávněného příjemce“.

Tomuto výkladu svědčí také skutečnost, že pokutu dle § 37 zákona o správě daní a poplatků lze uložit pouze za nesplnění povinnosti nepeněžitě povahy vyplývající ze zákona o správě daní a poplatků nebo zvláštního daňového zákona. Městský soud se ztotožnil zcela s žalovaným a odkázal na jeho odůvodnění; dále uvedl, že zákonodárce jednoznačně a striktně stanovil, že podmínky pro vydání povolení oprávněnému příjemci podle odst. 5 cit. ustanovení, musí oprávněný příjemce respektovat a dodržovat po celou dobu, jinak by nemohl činnost, k níž získal povolení, vykonávat. Městský soud konstatoval bez dalšího, že zákonodárce v případě, kdy oprávněný příjemce má nedoplatek na daních, není podmínka předchozího uložení pokuty vyžadována, neboť tato podmínka se vztahuje pouze k druhé části odstavce začínající spojkou „nebo“ nevede řádně účetnictví nebo evidenci podle tohoto zákona (§ 39), nebo jinak porušuje povinnosti oprávněného příjemce (viz str. 11 odst. 5 rozsudku). Na základě jakého výkladu k takovému závěru městský soud dospěl, však nelze seznat. Nejsou ani zřejmé argumenty, které by racionálně odůvodňovaly jeho tvrzení týkající se smyslu právního textu.

Pro uvádění argumentů svědčících pro určitý smysl ustanovení zákona se teoreticky uznávají určité postupy, souvislosti a hierarchie kroků. Argumenty se přitom opírají jednak o samotný text zákona, dále o závěry dosažené standardními interpretačními metodami a pokud věc je i nadále nejasná (hard cases), nastupují argumenty opírající se o nadstandardní interpretační metody (např. výklad historický, teleologický). Žádnou z metod výkladu přitom není přípustné používat izolovaně. Lze tedy uzavřít, že východiskem je vždy jazykový výklad textu, který je doplňován metodami systematického výkladu s použitím všech postupů právní logiky. Každá argumentace má přitom určitá právní a racionální pravidla; každá právní norma musí být rovněž vykládána jen v souvislostech. Interpretaci ustanovení § 22 odst. 18 písm.b) zákona o spotřebních daních v daném případě městský soud nevysvětlil.

Striktně postupováno dle gramatického výkladu, by bylo možno dát za pravdu stěžovateli, neboť zákonodárce stanoví vedle sebe alternativně tři případy, kdy lze povolení odejmout (neplnění povinností rozhodných pro udělení povolení, nevedení řádného účetnictví, jiné porušení povinností). Část právní normy (její hypotézu) obsaženou v dikci „a ani uložení pokuty nevedlo k nápravě“, by tak bylo lze vztahovat tudíž ke každému případu porušení.

Je třeba proto přistoupit i k systematickému výkladu právní normy, kterým se zjišťuje smysl právní normy srovnáním s jinými normami, a to ve všech souvislostech celého právního řádu, tj. tedy i s ostatními zákony.

Nejvyšší správní soud stran interpretačních pravidel zákona, resp. jeho jednotlivých ustanovení již několikrát konstatoval, že aplikace a interpretace práva není toliko formální proces, nýbrž v sobě zahrnuje hodnotící postupy v souvislosti se společenským řádem společnosti, především v souvislosti se systémem právem chráněných hodnot. Právní věda při popisu jednotlivých metod interpretace práva zjevně vychází ze základních představ o fungování práva v současné společnosti. Právní normy jsou vyjádřeny prostřednictvím normativních textů, které jsou výsledkem činnosti k tomu určených orgánů, tvoří provázaný systém, v němž vznikají různé vztahy. Proto se na prvním místě

zdůrazňuje výklad jazykový (gramatický), kterým se zjišťuje význam jednotlivých výrazů použitých v normativním textu, jejich kontext, apod. Dále se klade důraz na metody logického výkladu, které se opírají o poznatky formální logiky; v neposlední řadě se jedná o výklad systematický, teleologický a historický. Společným výchozím pojmem posledně jmenovaných výkladů jsou rovněž okolnosti (*occasio legis*), provázející vznik předpisu (např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 31. 8. 2004, č. j. 5 Afs 28/2003 - 69).

Z právní úpravy obsažené v ust. § 22 odst. 18 písm.b) zákona o spotřebních daních nelze při použití obecných metod interpretace práva dovodit výklad, jehož se stěžovatel dovolává. Jak uvedl např. Ústavní soud v nálezu ze dne 29. listopadu 2007, sp. zn. III. ÚS 109/07 *„V právním státě je třeba tvorbě právních předpisů věnovat nejvyšší péči. Přesto se však nelze vyhnout víceznačností, což plyne jak z povahy jazyka samotného, tak z abstraktnosti právních norem, jakož i z omezenosti lidského poznání, stejně jako z dynamické povahy sociální reality. Je-li k dispozici více výkladů veřejnoprávní normy, je třeba volit ten, který vůbec, resp. co nejméně, zasahuje do toho kterého základního práva či svobody. Tento princip in dubio pro libertate plyne přímo z ústavního pořádku (čl. 1 odst. 1 a čl. 2 odst. 4 Ústavy ČR nebo čl. 2 odst. 3 a čl. 4 Listiny.“* (srovn. též např. nálezy ÚS ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. I. ÚS 643/06)

Nejvyšší správní soud přistoupil k výkladu konformnímu s účelem a smyslem zákona a se zřetelem na relevantní právní principy. Vycházel přitom z premisy, že oprávnění správce daně, kterými v rámci výkonu veřejné správy disponuje, mohou být uplatňována jen za podmínek, které stanoví zákon, a způsobem, jenž odpovídá smyslu a účelu příslušných zákonných ustanovení. Tato musí být vždy interpretována ústavně konformním způsobem tak, aby byla zaručena předvídatelnost procesních postupů a rozhodovací praxe orgánů veřejné moci. Nejvyšší správní soud dospěl v intencích výše uvedeného k názoru, že nelze stěžovateli v jeho názoru přisvědčit. Jakkoli by bylo lze při užití gramatického výkladu vyložit, že i pro první podmínku pro odejmutí povolení (nedodržení podmínek rozhodných pro jeho vydání), platí předchozí uložení pokuty, které by nevedlo k nápravě, je nutno vycházet především z toho, zda zákon a priori vůbec v tom kterém případě uložení pokuty připouští. O reálné možnosti uložit pokutu v případě porušení účetních předpisů není pochyb; takové oprávnění vyplývá správci daně přímo z ust. § 37 zákona o účetnictví. Za jiné porušení povinností, jakkoli toto není v případě třetího důvodu blíže specifikováno, je nutno, dle názoru soudu považovat pouze takové porušení povinností, za které by bylo lze uložit pokutu podle § 37 zákona o správě daní a poplatků, popř. podle jiného zákona; tedy porušení povinností nepeněžitě povahy. Zákon neumožňuje postihnout dlužníka uložení pokuty za nezaplacení dluhu. Z logiky věci vyplývá, že smysl uložit pokutu se mívá účinkem tam, kde osoba a priori neplní povinnost peněžitě povahy (uhradit peněžitý dluh – daňový nedoplatek). Pro tyto případy porušení povinností peněžitě povahy zákon stanoví v daňovém řízení zvláštní procesní postupy a zvláštní instituty (např. penále, úrok z prodlení). Neuhrazení nedoplatku na daních však není sankcionováno, resp. ani zahájení daňové exekuce není podmíněno uložení pokuty.

Na základě výše uvedeného proto Nejvyšší správní soud považuje za nutné korigovat závěr městského soudu, který bez dalšího konstatoval, že podmínka předchozího uložení pokuty v daném případě není vyžadována. Předchozí uložení pokuty totiž zákon ani neumožňuje, resp. nepřipouští. Nic to však nemění na tom, že městský

soud dospěl ke správnému právnímu posouzení, tedy k závěru, že žalovaný nepochybil, odejmul-li stěžovateli povolení, aniž by tomuto kroku předcházelo uložení pokuty.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani druhé námitce stěžovatele stran porušení zásady dvojinstančnosti. V této souvislosti lze odkázat na usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, v němž se mimo jiné konstatuje, že „....*Doplnění řízení ani dokazování provedené v rámci odvolacího řízení nelze považovat za nepřípustné, ani s ohledem na zásadu dvojinstančnosti. Tato zásada znamená, že řízení probíhá ve dvou stupních (instancích), že tedy řízení a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podléhá kontrole odvolacího orgánu, nikoliv, že každý závěr musí být vždy vysloven jednou instancí a vždy prověřen a akceptován instancí vyšší. Dvojinstančnost totiž zajišťuje nejen dvojí posouzení věci, ale je také cestou k nápravě a odstranění vad, které se vyskytly v řízení před prvním stupněm.*“.

Jak již bylo uvedeno, odvolací orgán tedy např. může zaujmout i jiný právní názor, než který zaujal správní orgán I. stupně, nemůže tak však učinit bez dalšího. Změna právního názoru totiž nemůže přijít pro účastníka řízení překvapivě tak, aby mu nebylo umožněno reagovat. Žalovaný však takto nepřípustně nepostupoval, stěžovatel měl reálnou možnost, aby se vyjádřil, případně navrhl další důkazy, tohoto práva stěžovatel prostřednictvím svého zástupce využil v rámci ústního jednání dne 5. 1. 2007. Nadto skutečnost existence předmětného nedoplatku na dani z přidané hodnoty byla nesporná. Žalovaný rozhodoval na základě skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu I. stupně. Oba správní orgány v tomto případě dospěly k závěru, že stěžovatel se dopustil porušení ustanovení § 22 odst. 18 písm.b) zákona o spotřebních daních, pro které lze odejmout povolení oprávněnému příjemci vybraných výrobků, neboť stěžovatel vykazoval nedoplatek na dani, tento nedoplatek prokazatelně existoval v době vydání rozhodnutí o odejmutí povolení, přitom trval nadále i v době vydání rozhodnutí žalovaným. Skutečnost, že stěžovateli bylo povoleno uhradit nedoplatek ve splátkách, je pro posouzení naplnění podmínek dle § 22 odst. 18 písm. b) ve spojení s ust. § 33 odst. 5 zákona o spotřebních daních v relevantním znění, zcela bez významu. Posečkání s placením, resp.povolení splátek ve smyslu ust. § 60 zákona o správě daní a poplatků znamená toliko odložení splatnosti nedoplatku na dani, která byla pravomocně vyměřena, nic to však nemění na jeho skutečné existenci.

Nejvyšší správní soud neshledal námitky stěžovatele důvodné a na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že rozhodnutí městského soudu bylo vydáno v souladu se zákonem. Proto kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady přesahující jeho běžnou správní činnost nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. července 2010

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu